

De Snuggere Papegaai

DOOR
P. KEUNING.

Wie heeft nog nooit van de Zilvervloot gehoord en wie heeft nog nooit het lied van Piet Hein gezongen? Nu, over de verovering van die kostbare vloot is dan ook al heel wat te doen geweest. Toen Piet Hein in 't jaar 1628 met zijn buit in 't vaderland kwam, is hij met vreugde ontvangen. Het stond hem echter niet al te best aan, dat de menschen zoo'n drukte maakten, want hij begreep heel goed, dat hij al de eer, die men hem bracht, eigenlijk niet te danken had aan zijn dappere daden, maar dat de menschen 't allermeest blij met hem waren, omdat hij zooveel geld in ons land bracht. „Het gheheele Landt was al vreugde, doch de meeste reden hadden die gene, die van de buyt soudn mede deelen.”

Behalve al het goud, dat van de Spaansche schepen gehaald was, had Piet Hein nog iets anders naar zijn admiraalschip laten brengen. In het sloopsalon van den Spaanschen admiraal vond men een papegaai, en omdat het dier zulke aardige liedjes kon zingen, vond Piet Hein goed, dat de vogel in het leven gelaten en medegenomen werd.

En nu hadden onze mannen druk werk. Al het goudgeld, dat van de Spaansche schepen gehaald was, moest geteld worden. Wat klonk het, als de goudstukken over de tafel rolden. De Opper- en Onderkoopman waren met de Kommiezen druk bezig. Jongens, wat een goud! En wat een getel! Daar moest men zijn gedachten wel goed bijhouden. Wie zou nu nog aan den vogel kunnen denken, dien men van het Spaansche admiraalschip meegebracht had?

Maar Lorre begon zich te vervelen. Hij trok zich er niets van aan, dat zijn Spaansche vrienden het zoo danig tegen de Nederlanders afgelegd hadden en zijn gevangenschap bracht hem geen verdriet, want hij zat goed en wel in zijn eigen kooi. Maar dat klinken van die goudstukken werd op den duur erg vervelend.

Kom, hij moest maar eens een liedje zingen; dat bracht nog eens wat afwisseling.

En daar begon hij.

Lieve help, 't was precies, of een nachtwacht met een schorre stem zijn eentonig waakliedje zong.

Maar Lorre vond zijn zingen mooi en hij begon dus nog maar eens van voren aan:

Victoria! Victoria!
O que buene va!
O que buene, que buene va;
Victoria! Victoria!

De mannen, die zoo druk aan 't tellen waren, luisterden. Al zong de vogel dan ook niet in 't Nederlandsch, zij verstonden zijn lied wel zoo'n beetje en zij vertaalden het als volgt:

Victorie! Victorie!
O, wat gaat het wel!
O, hoe wel, hoe wel gaat het hier;
Victorie! Victorie!

't Goudgeld werd eenige oogenblikken met rust gelaten en een gulle schaterlach klonk door de kajuit.

Toen riep de Opperkoopman: „Jij hebt gelijk, groene guit! Het gaat hier wel. Wij tellen onze vingers moe aan de Spaansche goudstukken. O, hoe wel gaat het hier!”

„Ja, het gaat wel!” Zoo zeiden de menschen in ons land ook en ze wreven zich van blijdschap in de handen, toen ze 't goud zagen vloeien.

Piet Hein werd geprezen als de dapperste der dapperen. Maar de wijze admiraal mompelde: „Neen, 't gaat *niet* wel, als een volk in het goud zijn hoogste goed ziet. Pas maar eens op; dat gaat mis.”

Nu, dat is dan ook wel gebleken. Ons volk is rijk geworden en machtig, maar weelde en rijkdom hebben het verzwakt en toen is eindelijk de Fransche overheersching gekomen. Een volk, dat God verlaat, moet vallen.

Dus heeft de snuggere papegaai van de Zilvervloot ongelijk gekregen. Het ging *niet* wel.

